

Dagmar Geisler

FRAGMENT

Láska s. r. o. Prima rande

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Dagmar Geisler
Láska s. r. o. – Prima rande – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Prima rande

Dagmar Geisler

O autorce

Dagmar Geisler se narodila v Siegenu, vyrostla v Hesensku a pak se přestěhovala do centra Frankfurtu, kde žila v „bláznivém“ domě plném umělců. Říkalo se mu Továrna na romantiku. Ve Frankfurtu působila jako ilustrátorka a cartoonistka, v té době se jí narodil syn Jonas. Už od školních let chtěla psát vlastní příběhy, takže s nimi samozřejmě musela někdy začít. Pustila se do nich v Bavorsku, kde nyní žije již dlouho. Právě zde se zrodily knížky o Wandě, Kdo líbá pod vodou, Prima rande. Ve svých příbězích a také v životě klade důraz na jedinou věc: když má holka dobrou kamarádku, dá se přežít všechno, od bolesti zubů po milostné trápení a cokoli dalšího.

🐉 Kdo jsou Max a Mořic?

Kniha Max a Mořic autora Wilhelma Busche vypráví o sedmi „šprýmech“ dvou zlotřilých mladíků, kteří svými nápady a činy zlobí celou vesnici. Nejdřív se jejich obětí stanou nebohé slepice vdovy Bolteové. Zabijí je a pak i snědí. Neunikne jim ani krejčí Böck, kterému naříznou most a pak ho vyprovokují, aby za nimi běžel. Krejčí samozřejmě skončí ve vodě. Panu učiteli Lämpelovi nasypou do fajfky střelný prach. Pak dají strýci Fritzovi do postele brouky. Teprve šestý šprým se jim moc nepovede. Spadnou do těsta a pekař je upeče. Každopádně dobrý konec nečekejte, příběh zlotřilců v sedmém šprýmu končí jejich smrtí.

Ztroskotané sny a slib pomsty

Tak dost! Hned to musím říct Mo, jinak prasknu. Svištím po pěší zóně, nekoukám napravo nalevo, řítím se kolem květinářství a zatačím doleva do pasáže. Lidi mi radši sami uhýbají. Dneska určitě nevypadám jako člověk, kterému je radno stát v cestě.

Zatraceně, jak je možné, že se to stalo znova? A zrovna mně, Maximilianě Düwelové!! Ale to mu přijde draho, tomu rádoby Casanovovi, tomu namyšlenému modelovi, usmrkanci jednomu. Co na tom, že má oči jako z filmu. Do háje, ty jeho oči! Nahlas zaúpím. Otočí se za mnou nějaká paní v kostkovaném kostýmu. A jeden jezevčík se mnou chce držet basu, tak taky začne výt. Nedivím se mu, fakt hrůza. Vrazím ruce do kapes bundy a zmačkám vzkaz do tvrdé kuličky. Vzkaz od něj. A o to právě jde.

Ahoj, Maxi,

moc mě to mrzí, ale nestíhám. Domluvíme se na jindy? Co dneska ve tři u starého dubu? Budu na tebe čekat,

Patrik

Jasně, je mu to líto. S chutí se zasměju. To ho ještě bude mrzet, hošánka. A hodně! O to se osobně postaráme. Mo a já.

Ale pozor! Kromě Mo se nesmí živá duše dozvědět, že mi ten tulpas už potřetí dal košem a zase nepřišel na rande. Poprvé blekotal nějaké nesmysly o babičce a o tom, že najednou musela do nemocnice. To jsem mu ještě zbaštila. Podruhé na mě vyrukoval se stejnou

báchorkou. Bohužel jsem tu jeho „babičku“ viděla na vlastní oči: je to patnáctiletá blondýnka, jmenuje se Isa a zjevně si libuje v krátkých topech a jahodové zmrzlině. Viděla jsem totiž, jak mu zmrzlinu jedla doslova z ruky. A stejně jsem dneska na to rande šla znova. No, nejsem praštěná?

„O kolik hloupější ještě můžu být?“ ptám se sama sebe, když u Mo v pokojíku padám na gauč.

„Ty přece nejsi hloupá!“ namítá Mo a mrští po mně banánově žlutý polštářek. „Prostě jsi zamilovaná.“

„Není to stejné?“ zeptám se otupěle.

„Jasně že jo,“ zasměje se Mo, „ale hloupost trvá, zato zamilovanost je dočasná a postupně člověka přejde.“

„Hm, čím dřív, tím líp,“ zavrčím a chytím polštářek oběma rukama, jako bych ho chtěla zardousit.

Zamyslím se nad tím, co cítím. Nerada bych se mýlila, ale mám pocit, že mě to už přešlo. Alespoň trochu.

Poprvé jsem Patrika viděla u mamky v obchodě. Občas tam zaskočím cestou z hudebky, kam chodím na klavír, a chvíli si povídáme.

Právě vázala jednu ze svých proslavených superparádních svatebních kytic a v tom vešel on.

„Mmn,“ zamumlala s pusou plnou zelených listů. To znamená něco jako: „Maxi, prosím tě, postarej se o zákazníka, já teď nemůžu.“ Šla jsem k pultu. Tam stál on a právě u toho pultu se to semlelo.

Nemám tušení, jestli věděl, jak moc mu to sluší, a vsadil na to. (Tmavé vlasy, super oči, pěkná pusa, moderní ohoz, prostě bezva.) Anebo ví, že má zajímavý smích. Nesmím zapomenout ani na ten pohled, kterým mě přímo provrtával, a taky na ten úžasný, nezapomenutelný, sametový hlas.

„Ahoj,“ pozdravil mě jako by nic. „Netušil jsem, že mě tu čekají takové dvě krásky.“ Podíval se mi do očí a mrkl a já byla ztracená.

Ach jo, jen si na to vzpomenu, a už cítím šimrání v břiše, i když to, co řekl, je typické kliše z hollywoodského filmu. Mamka na ně občas kouká.

„Zrádce!“ vyjeknu. Mo se na mě nechápavě podívá. „Ale nic, bavím se se svým břichem,“ odpovím a mrsknou polštářem o zeď. „Jestli k tomu všemu začnu brečet, pěkně si to slízne!“ procedím skrz zatnuté zuby, protože cítím, jak se mi do očí hrnou slzy.

Mo se spokojeně opře o zeď a založí ruce za hlavou. „Tak co s tím tvým zlomeným srdíčkem uděláme?“ prohodí pobaveně.

Vděčně si povzdychnu. Co bych si bez ní počala? Mo se sem přistěhovala asi před rokem. Hned jsme se skamarádily. Dodnes si pamatuju, jak poprvé vešla do třídy. S těmi zrzavo-blondatými vlasy, pihami a v tom upnutém oblečení vypadala jako bytost z jiné planety. Sophie a Jacqueline ji hned zdrbly. „Bezva holka,“ pomyslela jsem si.

Druhý den se objevila u učitele zpěvu, doktora Fliegela, se sytě červeným kufrem na housle. Nesla ho na zádech jako batoh. Sedly jsme si venku na zem a poslouchaly, jak probíhá hodina zpěvu staré paní Sondermannové. Mo dělala bubliny ze žvýkačky, praskala je o sto šest. Nechácala jsem, proč přišla, protože po tom vřeštění jsem byla na řadě já. Chodím na klavír.

Tóny paní Sondermannové vystupovaly do nebývalých výšin. Připomínaly mi ochraptělého čuníka v ohrožení života. U „...já vím, že mě máš rááád...“ se Mo na té žvýkačce málem udusila. Vyskočila jsem, ale hned mi došlo, že nebojuje o život, ale směje se jako šílená. Lapala po dechu, a když se trochu uklidnila, zeptala se mě:

„Můžu si zítra sednout vedle tebe?“

Asi jsem na ni zírala jako sůva z nudlí.

„Nekoukej tak!“ houkla na mě. „Náhodou už vím, kde se tady v tom zapadákově dá koupit nejlevnější lak na nehty, která dieta ti zaručeně pomůže zhubnout a kteří kluci jsou sladoučcí jako med.“ Při slově „sladoučcí“ protočila oči v sloup. „Ale mě zajímají jiné věci.“

„Mě taky,“ přidala jsem se.

„Bezva!“ mrkla na mě a rýpla mě do žeber.

Pak jsme se zapovídaly tak moc, až jsme si ani nevšimly, že paní Sondermannová odešla.

„Jsi hluchá?“ Mo mě tou otázkou vytrhne z přemýšlení. „Ptala jsem se tě, jestli znáš jeho mailovou adresu. Ještě lepší by byl nějaký chatroom, kam chodí, a samozřejmě nick.“

Zavrtím hlavou.

„Víš aspoň, od koho bys to mohla zjistit?“ Její tón mi připomíná zdravotní sestru, která domlouvá pacientovi na intenzivní péči.

„Můžeme se zeptat Roba.“

Mo se rozzáří. Pro mého bráchu Roba má totiž slabost. Je mu osmnáct, brzy bude maturovat a hraje na kytaru a zpívá v kapele *Roaring Lions*, Řvoucí lvi. Jeho kapela zkouší v průmyslové zóně, hned naproti pasáži, kde je mámino květinářství a zahradnictví. K tomu, aby ho mohla vidět, ráda využije každičkou záminku. Pohotově vyskočí a oblékne si bundu.

„Můžeš mi říct, co máš v plánu?“ zeptám se.

Řvoucí smradlavé ponožky

Na chodbě potkáme Moinu mamku, paní von Bolkenhagenovou. Má na sobě top s hlubokým výstřihem a leopardím vzorem, úzké džíny a pásek s blýskavými kamínky. „Ahoj, holky,“ pozdraví nás. „Jdu vařit zelený čaj. Dáte si?“

„Nemáme čas, mami, víš?“ odpoví Mo a nazuje si kozačku.

Její mamka se zatváří zklamaně. „Přestaň mi říkat mami, jmenuju se Lou, jasné?“

„Jasně, mami!“ Mo jí pošle vzdušný polibek a zabouchne za námi dveře.

Cestou mi vypráví, co vymyslela na Patrika. Než dojdeme ke květinářství, máme dokonale vymyšlenou pomstu. Dostane co proto, ten bude koukat. Hlavně aby všechno klaplo tak, jak to máme naplánované.

Společnými silami otevřeme těžká železná vrata. Tudy se totiž chodí do svatyně *Lvů*. Bubeník Flori všechna místa, na která dosáhl, postříkal graffiti s motivy lvů. Docela to na mě doléhá. Rob je ve zkušebně sám. Sedí na židli, nohy má položené na klávesnici.

„Copak ty nevíš, že těmi smradlavými ponožkami zneuctíváš hudební nástroj?“ zeptám se ho.

Rob se otočí a vyndá si z uší sluchátka. „A hele, sestřička!“ povzdychne si. „Co tě sem přivádí?“

„Potřebujeme, abys nám pomohl,“ oznámím mu.

„Hm, na to bych sám nepřišel,“ zavrčí a prsty si pročísne dlouhé

lokny. „Jinak by ses tu nejspíš neukázala, ne? Smutno ti po mně určitě není.“

„Tak nějak,“ pronesu a vlepím mu mokrou pusu na tvář. „Tak co, helfneš nám?“

„Pozor, nesahat!“ ohradí se a hřbetem ruky si tvář otře. „Ještě jednu pusu a dostanu záchvat. Povídejte, o co jde?“

Vyprávíme mu o Patrikovi. Rob pokyvuje hlavou a dodává: „No, jako bych to neříkal.“

„Proč ses musela zabouchnout zrovna do takového blbce? Každý ví, co je zač. Pořád se pyšní novými úlovky. O tom, že tě takhle vypekl, nejspíš ví už půlka města. Jenže ty si ode mě nenecháš poradit, co? Pořád dokola jsem ti říkal, že takoví jako on randí aspoň se třemi holkami najednou...“ Pořád něco mlel.

„Už jsi skončil?“ zeptám se, když se odmlčí, aby se nadechl.

„Hm,“ zavrčí. Aha, dojde mi, že by v tom kázání nejradši pokračoval.

Řekneme mu, co chceme udělat.

„Jeho mailovou adresu vám v pohodě seženu, dá mi ji Joe nebo Flori. Kamarádí se totiž s jeho starším bráchou Alexem. Ale to ostatní? To je šílenství,“ dodá a zaťuká si na čelo.

Zato my si myslíme, že náš plán je dokonalý: chceme na Patrika nasadit ideální holku. Prostě takovou, které neodolá. Napadla nás Biene, i když ještě lepší by asi byla Lili. Obě jsou totiž starší než Patrik, a to je podle mě záruka úspěchu. Na starší holky letí.

„Haha, ty se bojíš, že se tvoje milovaná Lili do toho pokrytce zaláskuje, co?“ rýpnu si a rozdrbu mu vlasy. Rob po mně strelí pohledem. Naštěstí vím, kdy mám přestat. „Tak jo, ty nám seženeš mail, když to půjde, a taky nick na chatu. Zbytek si zařídíme samy. Tisíceré díky předem. Jsi a budeš můj nejmilovanější brácha!“ Vlepím mu další pusu na tvář a pádím za Mo.

Loudáme se kolem skleníku. Tatka právě zalévá malé citronky. Zarmáváme mu a vracíme se do centra.

„Už to mám!“ zaraduju se po chvíli. „Uděláš to ty! Ty tomu darebákovi zamotáš hlavu.“

„Co?“ vyjekne Mo a vytřeští na mě oči.

Zatraceně, právě proti nám zpoza rohu vyrazil Jonathan a srazí se s Mo. Ona na něj vyvalí oči, začne se chichtat, celá zrudne a vypadá děsně.

„Nemůžeš dávat pozor?“ houkne na Jonathana a tváří se, jako by jí to strašně vadilo. Já to ale dobře viděla. Do Jonathánka z 9.A je celá blázen.

Sněhurka se setkává s Úžasňákem

Přijdeme domů k Mo. „Máme všechno?“ ptám se.
„Mailovku, nick, foťák,“ vypočítává Mo. „Tvůj brácha je k nezaplacení.“

„Jasně,“ usměju se. „A teď ti ještě musíme pořídit něco na sebe.“

Ani to není problém, naopak Moina mamka je moc ráda, že se Mo konečně začala zajímat o její oblečení. Doneseme náruč věcí do Moina pokoje. Jenže „Lou“ se už moc nelíbí, že jí dcera zabouchne dveře před nosem.

„Kdybyste něco potřebovaly, jsem v obýváku,“ zavolá. Sice se snaží, ale stejně je slyšet, že je dotčená.

„Dobře, mami!“ zavolá Mo a mrkne na mě.

„Spíš buď ráda,“ namítnu. „Moje mamka by se mnou oblečení nikdy neprobírala. Tohle máš lepší.“

Mo pokrčí rameny. „Tvoje mamka je moc hodná a ty její plátěné věci a svetry s kytičkami bys stejně nechtěla.“

„To je pravda,“ přikývnu a začnu se probírat oblečením, které jsme velkým obloukem hodily na postel. Usoudím, že nejlepší je top s leopardím vzorem. Mo v něm vypadá senzačně.

„Budeme ti muset trochu vycpat prsa,“ nadhodím.

„Haha,“ zasměje se Mo, ale vzápětí z hory oblečení vyloví mámi-
nu podprsenku. „Do košíčků se dají dát gelové vycpávky. Mamka totiž taky není od přírody moc vybavená,“ směje se Mo. „Má i vý-
plně s vodou a ty jen stačí nalepit pod prsa, přímo na tělo. Nosí je třeba pod večerní šaty bez ramínek.“

„Teda! Snad nám ta prsa ještě narostou, abychom nemusely používat takové divné věci.“ Vezmu si gelové polštářky do ruky „No fuj, to je děs.“

„Když jsou studené, tak jo,“ přikývne Mo, „ale když se zahřejí, přizpůsobí se tvaru těla. Aspoň si to myslím.“

Mo si oblékne těsné džíny, natupíruje si vlasy tak vydatně, až má na hlavě lví hřívu, a nanese si rtěnku. Nalíčím jí oči tužkou a trochu jí napudruju tváře.

„Kdybych nevěděla, že jsi to ty, měla bych strach,“ ocením naši společnou práci. „Patrik z tebe bude na větvi, uvidíš.“

Nafotíme ji v různých pózách, ale nakonec se pro naše účely hodí jen prvních pět fotek, protože rozesmátá Mo zrovna svůdně nevypadá.

Náš výtvar si ještě necháme schválit od paní von Bolkenhagenové. Zaskočeně polkne. „Moc pěkné,“ prohodí. „Ale nemáte pocit, holky, že jste to trochu přehnaly? Vždyť je vám teprve třináct.“

No, taky jsem ráda, když si Mo zase oblékne pruhované punčocháče.

„Ještě si setři ten make-up,“ připomenu jí. „Jinak doktor Fliegel dostane infarkt.“

„A sakra,“ zakleje Mo. „Já na to úplně zapoměla. Dneska je zkouška.“

Doktor Fliegel učí ve škole hudebku a nás má ještě soukromně. Mě učí na klavír a Mo na housle. Bohužel u nás obou rozpoznal „vynikající“ hudební nadání, takže musíme hrát hlavní role v jeho letošní hudební hře. Jedna bude hrát Maxe a druhá Mořice. Rob se málem potrhla smíchy, když jsem to doma líčila.

„Maxi a Mo budou hrát Maxe a Mořice!“ zajíkal se. Fakt vtipné. Zato rodiče jsou nadšení. Hlavní role ve hře doktora Fliegela je totiž

velká čest, jak všichni vědí. Já si ale stejně připadám trapně. Taková pitomina!

Dneska jsme obě trochu mimo. Doktor Fliegel má co dělat, aby nás přiměl zpívat podle not. V myšlenkách jsme totiž u Patrika a chatroomu. A písnička vdovy Bolteové, kterou doktor studuje s paní Sondermannovou, taky není žádná krása. Fakticky ne.

„Do háje,“ hlesne Mo, když konečně vyjdeme ven. „Ty písničky jsou tak nadšené a sladoučké, jako bychom je připravovaly pro děti ze školky. Anebo spíš pro zaječí školku.“

„Přitom Max a Mořic byli dost drzí, vid’?“

Mo přikývne. „Hotoví punkeři,“ dodá a začne rapovat:

„Vdova má strach o své slepice,
aby nezdrhly do vesnice.
Zato Max a Mořic,
to je teda pech,
řvou si a krkají,
nic na druhé nedají.“

Předstírá, že u toho hraje na kytaru a hopsá po chodníku jako na péroch. Jasná zpráva, že zase do někoho vrazila. Tentokrát to odnesla paní Schnecková. Je to jejich sousedka a rozhodně zkazí každou legraci. Rozhořčeně vytáhne obočí až k ofině a výjimečně nic neprone-se. Obvykle totiž nadává na zkaženou mládež a neopomene dodat, že stejně všichni skončíme na dně společnosti. Kromě toho pořád chodí za Moinou mámou a vykládá jí, co jsme nejspíš zase provedly. Připadá mi, že se v té uschlé kytce schovává docela dost fantazie.

„Dobrý den, paní Schnecková,“ pozdraví ji Mo s přehnanou zdvořilostí a div se jí nepokloní.

Paní Schnecková našpulí rty, až se jí kolem nich nakrabatí vrásky.

Vrátíme se k Mo, v kuchyni si vezmeme ovocnou šťávu a jdeme zapnout komp.

Je to až děsivě snadné. Mo se přihlásí do chatroomu a za pět minut už chatuje s *Úžasňákem07*. To je teda inteligentní nick. My jsme se nazvaly *Sněhurka*. Sotva se přihlásíme, ozve se *Úžasňák07*:

Ahoj, Sněhurko, nehledáš trpaslíka?

Čau, Úžasňáku, jo, ale jen úžasného.

To já jsem.

Tak to dokaž.

Co chceš o mně vědět?

Třeba jestli vypadáš dobře.

Říká se to o mně.

Jo? Kdo to říká? Tvoje babička?

Ne, moje holky.

Moje holky!!! Tohle nevydržím. Kousnu se do rtu. Představím si Patrika a přemýšlím, jestli by něco takového fakt napsal. Zase cítím srdce až v krku. Ztracená práce, proč ho prostě nedokážu hodit za hlavu?

Mo se zasměje. „Chce moji fotku. Jak dlouho ho mám trápit?“

„Klidně mu ji pošli, ať to máme za sebou,“ mávnu rukou. Stejně vím, co ten chytrák udělá.

Páni! Jak jsi věděla, že se mi líbí blondýnky?

V tomhle duchu se baví dál. Proč si tedy dával rande se mnou, když je na blondýnky? Navíc mi tvrdil, že se mu nejvíc líbí holky s tmavými vlasy. Donchuán jeden, Rob měl pravdu.

„Chce si s mnou dát rande,“ vypískne Mo.

Ach jo. Takže přichází přesně to, o co nám celou dobu šlo. Proč mám najednou tak mizernou náladu?

Necháme ho pořádně vycukat.

„Tak zítra zase tady? Ve stejnou dobu?“ napíše Mo. Na odpověď nečeká a odhlásí se.

„Opravdu si myslíš, že na tebe zítra bude čekat?“ zeptám se skepticky.

„Na to vem jed,“ odpoví Mo a spokojeně si zamne ruce.

Jahodová zmrzka a láskotrik

Patrik se druhý den fakticky ozval. Úderem půl šesté se objevil v chatroomu. To se stalo včera. Dneska se může těšit, jak dostane za vyučenou, úžasňák jeden. Mo je už natřená válečnými barvami a stojí na dohodnutém místě. Dohodla se s ním, že se sejdou u staré rozhledny v lese. Namluvila mu totiž, že má pekelně žárlivého přítele. Sice se s ním rozešla, ale on ji pořád pronásleduje, takže se musí sejít na tajném místě až za městem. Navrhla mu Eduardovu věž. Je to bývalá rozhledna, ale stromy kolem ní vyrostly tak vysoko, že se o nějakém výhledu nedá prakticky mluvit. Je to zapomenuté místo a chodí tam málokdo. Když půjde všechno podle plánu, Patrik dorazí až k ní. Nejspíš přijede na kole, protože pěšky je to z města docela daleko. My jsme si kola schovaly do křoví.

Mo se opře o lavičku pod věží a já se schovávám mezi lískovými keři. Nikdo mě nesmí vidět, zato já musím mít co nejlepší rozhled. Mo si pro jistotu vzala brýle proti slunci, ale stejně si myslím, že by ji Patrik nepoznal ani bez nich. Viděl ji jednou dvakrát, a to jen z dálky.

Je za pět tři. Rande si dohodli na třetí. Jsem napnutá jako struna. Vyjde to? Mám takový divný pocit. Ale musí přijít, jinak by naše akce totálně pohořela. No jo, ale když přijde, tak to znamená, že se mu Mo líbí víc než já. Začne mě sžírat žárlivost. Vůbec mi z toho není dobře. Několikrát se zhluboka nadechnu. Nech toho, napomeň se. Teď nejde o Mo, ale o tu bezva kočku, kterou jsme z Mo udělaly. Konečně mi to docvaklo. A dost, pochybám vstup zakázán. Šmytec!

Slyším šustit listí a praskat větvičky. Za chvíli se v dohledu objeví Patrik. Jak to, že to tomu darebákovi tak sluší? Tohle by se mělo zakázat.

Nechci si všimnout toho, že mi srdce tlučte jako splašené, a sleduju, jak Patrik s Mo cvrlikají: „Ve skutečnosti ti to sluší ještě víc než na fotce.“ Fuj, to je hnus!

Mo hraje svoji roli dokonale. Zaníceně žvýká žvýkačku a stydlivě se usměje.

„No fakt,“ blábolí. „Na fotce se nedalo poznat, že máš ve vlasech červené pramínky.“ Natáhne ruku a chce si namotat pramínek jejich vlasů na prst. Mo se zase zachichtá.

„Půjdeme nahoru?“ navrhone Mo a kývne bradou k věži. Patrik polkne. Je vidět, že se mu nechce. Možná trpí závratěmi. Mo na odpověď nečeká. Rukou si odhodí vlasy dozadu a vyzývavě si olízne rty. Pak se prostě otočí a jde. Patrik ji následuje jako zhypnotizovaný.

Jakmile za nimi zapadnou těžké dubové dveře, pustím se do práce. Pádím k Patrikovu kolu. Pro jistotu zkontroluju, že na mě z věže není vidět, z batohu vylovím šroubovák a další nářadí a začnu mu rozebírat kolo na součástky.

Nevím, kolik času bude Mo potřebovat, aby si *Úžasňáka* omotala kolem prstu. Přemýšlím, kdy jsem tady vlastně předtím byla. Jo, naposled to bylo loni. Vzala jsem sem Mo, abych jí ukázala okolí města. A předtím? Už si nevzpomínám. Vybaví se mi, jak mě Rob jednou zavřel nahoře ve věži. Tehdy mi bylo asi šest a Robovi jedenáct nebo dvanáct. Měl mě plné zuby, protože jsem ho všude pronásledovala a odhalila jsem všechny tajné skrýše jejich party. Vytáhl mě na věž, pak zmizel a najednou se zaklaplo takové to víko na podlaze. Zespodu strčil větev do očka, abych nemohla otevřít.

Nedalo se nic dělat. Stejně bych to víko nezvedla, v šesti letech jsem na to neměla sílu. Rodiče mu za to dali týden zaracha a nesměl se dívat na televizi. Mamka s taťkou z toho byli dost špatní.